

ker så godt, og det er netop det, der udtrykkes her fra hr. Rudiengaard.

Det, det drejer sig om, er, at hvis der skulle være ledig kapacitet, dvs. at læger og sygeplejersker og højtuddannede, offentligt uddannede personale går ledige rundt i den private sektor, skulle de skynde sig at finde over i den offentlige sektor og blive ansat dér, så vi kunne få fjernet ventelisterne. Det ville nemlig være til gavn for os alle sammen og ikke kun til gavn for dem, der har råd.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg synes, det er naturligt at stille følgende spørgsmål: Er det ønskværdigt, at virksomhederne påtager sig et socialt ansvar? Eller skal vi sige: Nej, det ønsker vi ikke? Jeg synes, svaret er meget enkelt, for det er naturligvis ønskværdigt og positivt, hvis samfundet vil påtage sig et socialt ansvar.

Forslaget her lægger vægt på at tilskynde arbejdsgiveren til at påtage sig et socialt ansvar på en solidarisk måde. Det står nemlig udtrykkeligt i bemærkningerne, at ordningen enten skal omfatte alle medarbejdere eller ingen på den enkelte arbejdsplads. Her er netop udtrykt et ønske om, at arbejdsgiverne påtager sig et socialt ansvar, men vel at mærke på en solidarisk måde, og det har vi lovgivet for på et afgrænset område, nemlig vedrørende arbejdsgivers behandling af ansatte, der lider af alkoholproblemer. Det var et rigtigt princip, at vi vedtog det, og så vidt jeg husker, var det et enigt Folketing, som gjorde det. Måske var Enhedslisten ikke med, det husker jeg ikke, men det var i hvert fald et næsten enigt Folketing, om ikke det var et enigt Folketing, der vedtog det.

Er det rigtigt og målrettet at gå videre og tilskynde, opmuntre arbejdsgiverne til på solidarisk vis at vise et socialt ansvar? Jeg mener, at svaret er et klart ja. Det kan da ikke være sådan, at hvis arbejdsgiverne ønsker at påtage sig et ansvar over for medarbejderne, skal man sige: Det er noget skidt det her, det må vi forhindre, det ødelægger det alt sammen, og vi skal have nogle kyniske arbejdsgivere, som ikke tænker på deres ansatte. Det er det, vi ønsker. Skal det virkelig være sådan? Jeg forstår ikke den argumentation, når det vel at mærke skal ske på den solidariske måde, som forslagsstillerne udtrykkeligt har lagt vægt på i bemærkningerne.

Der tales om ideologi, og jeg synes altid, det er spændende med nogle ideologiske debatter.

Men jeg må sige om dem, der er imod dette forslag, at jeg efter min bedste overbevisning ikke kan se andet, end at de virkelig har fremtiden bag sig. Det smager af en besynderlig reaktionær tænkning, hvor man skal være negativt indstillet over for mennesker, som har et ansvar i vort samfund, når de, og det vel at mærke sker på solidarisk basis, påtager sig et socialt ansvar.

Vi kan naturligvis fra Kristeligt Folkepartis side helhjertet støtte dette forslag. Vi mener, det lever op til nogle fornemme principper, og vi er ikke i tvivl om, at dette vil være vejen frem — ikke som modsætning til det sygehussystem, vi har, men netop som supplement. Vi så jo, at da vi fik de frie skoler, var der også nogle, der af ideologiske grunde gik stærkt imod, men i dag er der jo bred konsensus om, at vi som et supplement, som en udfordring til det offentlige skolesystem også har de private skoler. Sådan tror jeg også det vil blive her.

Jeg bed mærke i Det Radikale Venstres ordførers tale, og jeg må jo sige, at præmisserne var vældig fornuftige, men så kom der en konklusion, som ikke rigtig hang sammen med de fornuftige præmisser. Det kan jeg ikke tolke anderledes, end at det var en regeringsbinding, som hindrede, at de kloge præmisser blev udmøntet i en klog konklusion, men det kan jo ske på et senere tidspunkt, at der bliver overensstemmelse mellem præmisser og konklusion, og så er det nødvendige flertal til stede her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg vil godt spørge hr. Kofod-Svendsen: Hvis nu arbejdsgiverne virkelig har dette oprigtige, sociale ansvar, hvorfor betaler arbejdsgiverne så ikke beløbet for behandlingen plus skatten? Hvis man virkelig er optaget af, at man vil gøre en indsats, hvorfor gør man så ikke det?

Man kan jo sagtens være socialt ansvarlig, når man sender regningen til skattevæsenet, og større er det sociale ansvar altså ikke i dette her forslag, og det er jo ikke ret stort. Hvis man virkelig vil vise det, kan man jo betale begge dele, og er det ikke rimeligt, hvis man nu er virkelig optaget af det? Det tror jeg nok nogle arbejdsgivere ville være, men det viser sig i forbindelse med alkoholbehandlingen, at det sociale ansvar selv under de betingelser, der er her, er begrænset.

Så vil jeg godt spørge hr. Kofod-Svendsen om sammenligningen med de frie skoler: Så